

Arrest

nr. 231 208 van 14 januari 2020
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2019 (zaak nr. X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2019 (zaak nr. X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat V. MEULEMEESTER en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde Afghaans staatsburger te zijn. U werd geboren in X, gelegen in het district Sozma Qala in de Afghaanse provincie Sar-i-Pol. Op een bepaald moment kwam u van uw nicht langs vaderskant te

weten dat zij een relatie had met uw neef langs moederskant en dat zij met elkaar wensten te trouwen. Ze vroegen u om haar vader, uw oom dus, hiervoor de toestemming te vragen. U ging een eerste keer samen met uw grootmoeder naar uw oom met het voorstel om uw nicht en neef te laten trouwen, waarop uw oom antwoordde dat hij erover zou nadenken. Ook de tweede keer gaf hij hetzelfde antwoord. Echter toen u voor de derde keer ging, gaf hij aan dat hij niet akkoord was met een huwelijk tussen uw neef en zijn dochter gezien hij een (in zijn ogen) geschiktere kandidaat gevonden had. Er was namelijk een aanzoek binnengekomen van iemand die financieel veel weerbaarder was en bereid was tot het betalen van 10 lak. Gezien uw neef een weeskind is zonder veel financiële slagkracht, was uw oom bezorgd dat hij onvoldoende voor zijn dochter zou kunnen instaan. Hij gaf u verder nog mee dat u niet meer welkom zou zijn indien u nogmaals op de kwestie zou terugkomen. U was niet akkoord met de beslissing van uw oom en weigerde dan ook het huwelijk van uw nicht bij te wonen, hetgeen u niet in dank werd afgenomen door uw oom. Enige tijd later vond een diefstal plaats in het huis van uw oom en hij beschuldigde u daarvan. Ondanks het feit dat de dorpsouderen tussenkwamen en stelden dat er geen bewijs was van uw schuld, bleef uw oom overtuigd dat u voor de diefstal verantwoordelijk was. Enige tijd later werden u en uw moeder wakker omdat de hond blafte. U ging kijken wat er aan de hand was en werd plots beschoten, maar werd niet geraakt. U verwittigde de dorpsoudste, die de dag nadien naar uw huis kwam. Jullie vonden sporen die naar het huis van uw oom leidden maar hij ontkende iedere betrokkenheid. Hierna werd u op de landbouwgrond ook aangevallen en in elkaar geslagen en u bent ervan overtuigd dat uw oom wederom verantwoordelijk is voor de aanval. U besluit Afghanistan te verlaten en trekt in 1389 (2010-2011) naar Iran, waar u tot uw vertrek naar België verblijft. U komt er in 2015 aan en dient er een verzoek tot internationale bescherming in. Om uw verzoek te ondersteunen legde u volgende documenten neer: een taskara en een psychologisch attest.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat de bevindingen van de psycholoog dermate summier en algemeen zijn dat hier niet uit kan worden besloten dat u niet op een normale wijze een onderhoud zou kunnen doen. Dit bleek evenmin uit de beide gehoren die u op het CGVS aflegde.

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in wezen u een weinig complex relaas naar voor brengt dat zijn oorsprong kent in uw inspanningen om uw nicht met uw neef te laten trouwen in weerwil van uw oom, die een betere kandidaat had gevonden. Uit rancune weigerde u naar het huwelijk te gaan, waarna uw oom u van diefstal beschuldigde. Echter legde u manifest tegenstrijdige verklaringen af betreffende de inspanningen die u deed om uw neef met uw nicht te laten trouwen, hetgeen uw vervolgingsrelaas dan ook volstrekt ongeloofwaardig maakt. Deze inspanningen vormen immers in se de basis voor uw vervolgingsproblemen.

Zo verklaarde u tijdens het eerste CGVS-onderhoud tot 2 maal toe dat u op vraag van uw neef (en nicht) 3 keer naar uw oom bent geweest. Zowel de eerste als de tweede keer weigerde hij en was hij niet akkoord. De tweede keer zou hij zelfs meteen geweigerd hebben. Bij uw derde bezoek gaf hij aan dat u niet meer welkom zou zijn indien u nogmaals de kwestie naar voor zou brengen (CGVS I p.6-7, 10). Tijdens het tweede onderhoud slaagde u er echter niet meer in in te zeggen of u 3 dan wel 4 keer naar uw oom bent geweest om hem te overtuigen van een huwelijk met uw neef (CGVS II p.8). Frappanter evenwel is het gegeven dat u plots verklaarde dat uw oom bij het eerste bezoek aangaf geen antwoord te kunnen geven omdat hij erover moest nadenken. Pas bij het tweede bezoek stelde hij dat hij het niet kon aanvaarden (CGVS II p.8, 9). Kort nadien geeft u dan weer aan dat hij ook bij het tweede bezoek aangaf nog geen beslissing te hebben genomen en dat hij pas bij uw laatste bezoek weigerde (CGVS II p. 9). Het weze duidelijk dat er een manifest verschil ligt in het nadenken over een voorstel dan wel het 'direct' weigeren waardoor uw verklaringen hieromtrent manifest tegenstrijdig zijn.

Voorts legde u incoherente verklaringen af betreffende op wiens initiatief u naar uw oom ging om uw nicht te laten trouwen met uw neef. Tijdens uw eerste onderhoud verklaarde u dat de aanleiding voor uw eerste bezoek aan uw oom inzake het huwelijk was dat uw neef u dat gevraagd had, omdat hij had gehoord dat uw oom van plan was uw nicht met iemand te laten trouwen. Na de eerste weigering van uw oom vroeg uw neef om nogmaals in zijn naam haar hand bij uw oom te vragen. Hierop ging u eerst naar uw nicht met de vraag of zij ook verliefd was op uw neef, hetgeen zij bevestigde en waarop zij dan ook vroeg om haar vader te overtuigen. Daarna bracht u een tweede bezoek aan uw oom (CGVS I p.7). Tijdens het tweede onderhoud gaf u echter aan dat uw nicht naar u toekwam nadat zij dacht dat haar vader een huwelijksaanzoek zou aanvaarden. Hierop gaf u ook aan dat uw nicht u eerst over de relatie vertelde, waarna u bij uw neef ging om deze te bevestigen. In het licht dat dit volstrekt tegengesteld is aan de verklaringen die u hieromtrent tijdens het vorige onderhoud had afgelegd werd, zonder hier direct mee te confronteren, om bevestiging gevraagd in de zin of u het nieuws over de relatie eerst van uw nicht had gehoord en dan pas van uw neef. Hierop gaf u initieel aan eerst van uw nicht over de relatie te hebben gehoord om direct nadien te zeggen dat u het niet meer exact weet en enkel nog wist dat zij het u allebei vertelden en dat u dan naar uw oom bent geweest (CGVS II p.4). Tot 2 keer toe geeft u impliciet aan dat u samen met uw grootmoeder – die enkel tijdens het eerste bezoek mee was - naar uw oom ging nadat uw nicht u over de relatie had verteld en u vroeg om haar vader te overtuigen, hetgeen manifest tegenstrijdig is met de verklaringen die u hieromtrent tijdens het eerste onderhoud deed; namelijk dat u na de eerste weigering van uw oom bij uw nicht ging om haar te vragen of zij op uw neef verliefd was (CGVS II p.3-4).

Naast het verregaande tegenstrijdige karakter van uw verklaringen komt het überhaupt al weinig geloofwaardig dat u, uw moeder en uw grootmoeder uw oom zouden schandaliseren door niet naar het huwelijk te gaan. Afhankelijk van uw verklaringen stelde uw oom zich immers naar Afghaanse normen vrij redelijk op. Zo gaf hij – afhankelijk van welke verklaringen u gaf - tot 2 of 3 maal toe aan erover na te zullen denken, waarna hij de laatste keer ook uitlegde waarom hij er niettemin voor koos zijn dochter met iemand anders te laten huwen. Uw neef was immers een weeskind zonder veel financiële draagkracht, hetgeen hem zorgen baarde over diens capaciteiten om zijn dochter te ondersteunen, terwijl een andere huwelijkskandidaat financieel wel vermogend was en bereid was 10 lak te betalen. Hoewel moreel discutabel, is het naar Afghaanse normen een perfect normale – en zeker op het platteland de meest gangbare - reden om een dochter uit te huwen, namelijk in functie van de welstellendheid van de huwelijkskandidaat (CGVS II p.8-9). Dat u om deze reden uw oom zou schandaliseren en men zich daardoor bovendien in het dorp zou afvragen waarom familieleden weigerden het huwelijk bij te wonen, terwijl u met uw oom een goede relatie had en u stelt dat hij een invloedrijke man is, bovendien een oudere van de stam is die tot de invloedrijkste in uw regio behoorde, en die ondanks zijn opvliegend karakter alom gerespecteerd werd, kan dan ook moeilijk worden aangenomen. Dit te meer gezien u zichzelf en uw familieleden op deze manier blootstelde aan eventuele tegenreacties van uw oom, wiens eer dermate gekrenkt werd dat hij de intentie had u te vermoorden. U blijkt zich bovendien terdege bewust te zijn van het feit dat het in Afghanistan niet geaccepteerd wordt om tegen stamouders in te gaan, hetgeen het des te onwaarschijnlijker maakt dat jullie uw oom zo zouden schofferen puur uit rancune (CGVS II p.6-7, CGVS II p.3, 7).

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u voor uw komst naar België meerdere jaren in Iran hebt verbleven. Echter blijkt evenzeer dat u tot uw 18de of 19e in Afghanistan heeft verbleven en dat u er nog steeds familie heeft wonen. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw vervolgingsproblemen vanwege uw oom, van wie u stelt dat hij rijk is en met wie u, los van de vervolgingsproblemen, een goede band onderhield, is een reïntegratie in de Afghaanse maatschappij na meerdere jaren niet onoverkomelijk en kan een louter lang verblijf buiten Afghanistan niet gezien worden als een reden tot internationale bescherming (CGVS II p.6-7).

De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara is een indicatie van uw identiteit, die in bovenstaande niet in twijfel wordt getrokken.

Het psychisch attest geeft een overzicht van de door u verklaarde vervolgingsproblemen in Afghanistan. Echter kan een psycholoog enkel bepaalde diagnoses stellen zonder dat hij of zij in staat is de oorzaken hierachter te achterhalen. Verder maakt het verslag in het algemeen gewag van stress, depressieve gevoelens, slaapproblemen etc. zonder hier evenwel diep op in te gaan, waardoor de draagwijdte en frequentie ervan niet kan worden ingeschat, laat staan dat dit de bovenstaande tegenstrijdigheden zou kunnen verklaren.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en

wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sar-e Pul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 233-241, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 136-138, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 257-262, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Sar-e Pul behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Uit de beschikbare informatie

blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard zijn, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Sar-e Pul ruw geschat 600.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 101 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Sar-e Pul in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Sar-e Pul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Sar-e Pul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Sar-e Pul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Sozma Qala actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Sozma Qala. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De zaken met rolnummers RvV 236 350 en RvV 236 636 worden gevoegd gezien beide over dezelfde verzoekende partij en bestreden beslissing gaan.

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen nr. 236 350 en nr. 236 636 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting heeft verzoekende partij aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat de Raad uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 236 350.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt verzoekende partij derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 236 636.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker wijst op zijn profiel en vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u in wezen u een weinig complex relaas naar voor brengt dat zijn oorsprong kent in uw inspanningen om uw nicht met uw neef te laten trouwen in weerwil van uw oom, die een betere kandidaat had gevonden. Uit rancune weigerde u naar het huwelijk te gaan, waarna uw oom u van diefstal beschuldigde. Echter legde u manifest tegenstrijdige verklaringen af betreffende de inspanningen die u deed om uw neef met uw nicht te laten trouwen, hetgeen uw vervolgingsrelaas dan ook volstrekt ongeloofwaardig maakt. Deze inspanningen vormen immers in se de basis voor uw vervolgingsproblemen.

Zo verklaarde u tijdens het eerste CGVS-onderhoud tot 2 maal toe dat u op vraag van uw neef (en nicht) 3 keer naar uw oom bent geweest. Zowel de eerste als de tweede keer weigerde hij en was hij niet akkoord. De tweede keer zou hij zelfs meteen geweigerd hebben. Bij uw derde bezoek gaf hij aan dat u niet meer welkom zou zijn indien u nogmaals de kwestie naar voor zou brengen (CGVS I p.6-7, 10). Tijdens het tweede onderhoud slaagde u er echter niet meer in in te zeggen of u 3 dan wel 4 keer naar uw oom bent geweest om hem te overtuigen van een huwelijk met uw neef (CGVS II p.8). Frappanter evenwel is het gegeven dat u plots verklaarde dat uw oom bij het eerste bezoek aangaf geen antwoord te kunnen geven omdat hij erover moest nadenken. Pas bij het tweede bezoek stelde hij dat hij het niet kon aanvaarden (CGVS II p.8, 9). Kort nadien geeft u dan weer aan dat hij ook bij het tweede bezoek aangaf nog geen beslissing te hebben genomen en dat hij pas bij uw laatste bezoek weigerde (CGVS II p. 9). Het weze duidelijk dat er een manifest verschil ligt in het nadenken over een voorstel dan wel het ‘direct’ weigeren waardoor uw verklaringen hieromtrent manifest tegenstrijdig zijn.

Voorts legde u incoherente verklaringen af betreffende op wiens initiatief u naar uw oom ging om uw nicht te laten trouwen met uw neef. Tijdens uw eerste onderhoud verklaarde u dat de aanleiding voor uw eerste bezoek aan uw oom inzake het huwelijk was dat uw neef u dat gevraagd had, omdat hij had gehoord dat uw oom van plan was uw nicht met iemand te laten trouwen. Na de eerste weigering van uw oom vroeg uw neef om nogmaals in zijn naam haar hand bij uw oom te vragen. Hierop ging u eerst naar uw nicht met de vraag of zij ook verliefd was op uw neef, hetgeen zij bevestigde en waarop zij dan ook vroeg om haar vader te overtuigen. Daarna bracht u een tweede bezoek aan uw oom (CGVS I p.7). Tijdens het tweede onderhoud gaf u echter aan dat uw nicht naar u toekwam nadat zij dacht dat haar vader een huwelijksaanzoek zou aanvaarden. Hierop gaf u ook aan dat uw nicht u eerst over de relatie vertelde, waarna u bij uw neef ging om deze te bevestigen. In het licht dat dit volstrekt tegenstelt is aan de verklaringen die u hieromtrent tijdens het vorige onderhoud had afgelegd werd, zonder hier direct mee te confronteren, om bevestiging gevraagd in de zin of u het nieuws over de relatie eerst van uw nicht had gehoord en dan pas van uw neef. Hierop gaf u initieel aan eerst van uw nicht over de relatie te hebben gehoord om direct nadien te zeggen dat u het niet meer exact weet en enkel nog wist dat zij het u allebei vertelden en dat u dan naar uw oom bent geweest (CGVS II p.4). Tot 2 keer toe geeft u impliciet aan dat u samen met uw grootmoeder – die enkel tijdens het eerste bezoek mee was - naar uw oom ging nadat uw nicht u over de relatie had verteld en u vroeg om haar vader te overtuigen, hetgeen manifest tegenstrijdig is met de verklaringen die u hieromtrent tijdens het eerste onderhoud deed; namelijk dat u na de eerste weigering van uw oom bij uw nicht ging om haar te vragen of zij op uw neef verliefd was (CGVS II p.3-4).

Naast het verregaande tegenstrijdige karakter van uw verklaringen komt het überhaupt al weinig geloofwaardig dat u, uw moeder en uw grootmoeder uw oom zouden schandaliseren door niet naar het huwelijk te gaan. Afhankelijk van uw verklaringen stelde uw oom zich immers naar Afghaanse normen vrij redelijk op. Zo gaf hij – afhankelijk van welke verklaringen u gaf - tot 2 of 3 maal toe aan erover na te zullen denken, waarna hij de laatste keer ook uitlegde waarom hij er niettemin voor koos zijn dochter met iemand anders te laten huwen. Uw neef was immers een weeskind zonder veel financiële draagkracht, hetgeen hem zorgen baarde over diens capaciteiten om zijn dochter te ondersteunen, terwijl een andere huwelijkskandidaat financieel wel vermogend was en bereid was 10 lak te betalen. Hoewel moreel discutabel, is het naar Afghaanse normen een perfect normale – en zeker op het platteland de meest gangbare - reden om een dochter uit te huwen, namelijk in functie van de welstellendheid van de huwelijkskandidaat (CGVS II p.8-9). Dat u om deze reden uw oom zou

schandaliseren en men zich daardoor bovendien in het dorp zou afvragen waarom familieleden weigerden het huwelijk bij te wonen, terwijl u met uw oom een goede relatie had en u stelt dat hij een invloedrijke man is, bovendien een oudere van de stam is die tot de invloedrijkste in uw regio behoorde, en die ondanks zijn opvliegend karakter alom gerespecteerd werd, kan dan ook moeilijk worden aangenomen. Dit te meer gezien u zichzelf en uw familieleden op deze manier blootstelde aan eventuele tegenreacties van uw oom, wiens eer dermate gekrenkt werd dat hij de intentie had u te vermoorden. U blijkt zich bovendien terdege bewust te zijn van het feit dat het in Afghanistan niet geaccepteerd wordt om tegen stamouders in te gaan, hetgeen het des te onwaarschijnlijker maakt dat jullie uw oom zo zouden schofferen puur uit rancune (CGVS II p.6-7, CGVS II p.3, 7).

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u voor uw komst naar België meerdere jaren in Iran hebt verbleven. Echter blijkt evenzeer dat u tot uw 18de of 19e in Afghanistan heeft verbleven en dat u er nog steeds familie heeft wonen. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw vervolgingsproblemen vanwege uw oom, van wie u stelt dat hij rijk is en met wie u, los van de vervolgingsproblemen, een goede band onderhield, is een reïntegratie in de Afgaanse maatschappij na meerdere jaren niet onoverkomelijk en kan een louter lang verblijf buiten Afghanistan niet gezien worden als een reden tot internationale bescherming (CGVS II p.6-7).

De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara is een indicatie van uw identiteit, die in bovenstaande niet in twijfel wordt getrokken.

Het psychisch attest geeft een overzicht van de door u verklaarde vervolgingsproblemen in Afghanistan. Echter kan een psycholoog enkel bepaalde diagnoses stellen zonder dat hij of zij in staat is de oorzaken hierachter te achterhalen. Verder maakt het verslag in het algemeen gewag van stress, depressieve gevoelens, slaapproblemen etc. zonder hier evenwel diep op in te gaan, waardoor de draagwijdte en frequentie ervan niet kan worden ingeschat, laat staan dat dit de bovenstaande tegenstrijdigheden zou kunnen verklaren."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift deze motieven niet betwist. Verzoeker verwijst slechts naar zijn profiel van mentaal getraumatiseerde, behorende tot de minderheidsgroep van de Uzbeken, met de leeftijd om te vechten die Afghanistan reeds meerdere jaren heeft verlaten. Verzoeker haalt verscheidene algemene rapporten aan waaruit blijkt dat personen met een dergelijk profiel een reëel risico lopen op vervolging en op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoeker blijken deze gegevens uit het administratief dossier, maar werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele beoordeling gemaakt van de mogelijke impact van deze elementen op het persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat een verwijzing naar algemene rapporten niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, in gebreke.

Er moet worden opgemerkt dat verzoeker geen van de nu door hem aangehaalde elementen ooit heeft vermeld als zijnde de grond waarop hij zijn vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade steunde. Het louter stellen dat hij behoort tot de minderheidsgroep van de Uzbeken, de leeftijd heeft om te vechten en Afghanistan reeds meerdere jaren te hebben verlaten onder verwijzing naar algemene rapporten zonder verdere concretisering volstaat dan ook niet om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade vast te stellen.

Vooreerst blijkt uit de informatie die verzoeker in deze aanhaalt immers geheel niet dat het loutere gegeven een aantal jaren in Europa te hebben verbleven zou kunnen volstaan om in hoofde van verzoeker en bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Hoewel uit deze informatie blijkt dat personen die na enige tijd vanuit het buitenland terugkeren en ook personen die tot een minderheidsgroep behoren enige mate van argwaan kunnen wekken en een verhoogd risico lopen om te worden blootgesteld aan bepaalde praktijken, kan uit deze informatie geenszins worden afgeleid dat eenieder die na een verblijf van een aantal jaren in het buitenland naar Afghanistan terugkeert zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker

dient zulks aldus *in concreto* aannemelijk te maken. Hier blijft hij echter in gebreke. Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker weliswaar beweert dat hij verwesterd zou zijn doch dat hij deze bewering op generlei wijze uitwerkt of onderbouwt. Hij maakt niet concreet aannemelijk en werkt niet uit dat en waarom hij na die jaren in Europa dermate verwesterd zou zijn dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst niet opnieuw zou kunnen aarden en dat hij zijn leven aldaar niet opnieuw zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij bij een terugkeer ingevolge zijn loutere verblijf in Europa daadwerkelijk en *in concreto* als verwesterd zou worden beschouwd. Verder concretiseert hij in het geheel niet met wie, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden hij daardoor problemen zou riskeren in zijn land van herkomst.

Het argument dat hij als jongeman met "*fighting age*" een risicoprofiel heeft en een groot risico loopt om gedwongen gerekruteerd te worden door de taliban en/of pro-regeringstroepen kan evenmin volstaan. Uit de richtlijnen van UNHCR inzake Afghanistan van 30 augustus 2018, waarnaar verzoeker nota bene in zijn verzoekschrift zelf verwijst, volgt dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt ("*Depending on the specific circumstances of the case*"). Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, volstaat hiertoe geenszins.

Ook het louter behoren tot een minderheidsgroep volstaat niet om in verzoekers hoofde een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Verzoeker dient dit *in concreto* aan te tonen, waar hij in gebreke blijft. Uit verzoekers verklaringen blijkt overigens niet dat hij of zijn familie in het verleden te kampen hadden met problemen in gevolge het behoren tot een minderheidsgroep.

Wat betreft de attesten van zijn psycholoog die verzoeker neerlegt ter staving van de bewering mentaal getraumatiseerd te zijn en bijgevolg een risico op vervolging en ernstige schade te lopen, moet worden opgemerkt dat deze evenmin kunnen volstaan teneinde in verzoekers hoofde een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade vast te stellen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde met betrekking tot het attest daterend van 5 maart 2018 terecht het volgende: "*Het psychisch attest geeft een overzicht van de door u verklaarde vervolgingsproblemen in Afghanistan. Echter kan een psycholoog enkel bepaalde diagnoses stellen zonder dat hij of zij in staat is de oorzaken hierachter te achterhalen. Verder maakt het verslag in het algemeen gewag van stress, depressieve gevoelens, slaapproblemen etc. zonder hier evenwel diep op in te gaan, waardoor de draagwijdte en frequentie ervan niet kan worden ingeschat, laat staan dat dit de bovenstaande tegenstrijdigheden zou kunnen verklaren.*". Het attest van 22 mei 2018 dat verzoeker bij het verzoekschrift voegt, verwijst opnieuw naar depressieve gevoelens, angstgevoelens en geheugenproblemen etc. ingevolge zijn verblijf in Afghanistan en Iran zonder hier evenwel dieper op in te gaan. De Raad stelt vast dat in het attest van 9 november 2019 dat verzoeker per aanvullende nota neerlegt, gesteld wordt dat verzoeker verdere psychologische begeleiding heeft gevolgd, thans beter met stress kan omgaan en dat de bevindingen zoals weergegeven in het attest aanwezig in het administratief dossier van 5 maart 2018 nog steeds geldig zijn.

Al deze attesten zijn afkomstig van een psycholoog. Een psychologisch attest vormt in eerste instantie geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde psychologische problemen werden opgelopen. De psycholoog doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen problemen. Een psycholoog kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de psychologische problemen werden opgelopen. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt, zoals ook blijkt uit de neergelegde attesten. Uit deze attesten blijkt dat verzoeker stelt te kampen met depressieve gevoelens, angstgevoelens, geheugenproblemen, slaapproblemen en stress. Deze attesten blijven zeer oppervlakkig. Uit geen van deze attesten blijkt dan ook dat verzoekers psychische gesteldheid van aard zou zijn dat deze in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade teweeg zou brengen. Dit wordt hierin geenszins concreet gemaakt.

Bovendien worden opgemerkt dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Waar verzoeker erop wijst dat hij in Afghanistan niet naar school is gegaan, zijn vader diende te helpen op de landbouwgronden, waaruit blijkt dat zijn familie niet eens behoorde tot de middenklasse en zijn vader weinig grond had, doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststelling dat hij tot zijn 18de of 19e in Afghanistan heeft verbleven en dat hij er nog steeds familie heeft wonen. Gezien de ongeloofwaardigheid van zijn vervolgingsproblemen vanwege zijn oom, van wie verzoeker stelt dat hij rijk is (stuk 8, gehoorverslag, p.11) en met wie verzoeker, los van de ongeloofwaardig geachte vervolgingsproblemen, een goede band onderhield (stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6, 7) is een reïntegratie in de Afghaanse maatschappij na meerdere jaren niet onoverkomelijk en kan een louter lang verblijf buiten Afghanistan niet gezien worden als een reden tot internationale bescherming

3.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.6. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de provincie Sar-e-pul actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld,

waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in

hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sar-e Pul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 233-241, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 136-138, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 257-262, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Sar-e Pul behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard zijn, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Sar-e Pul ruw geschat 600.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 101 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Sar-e Pul in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Sar-e Pul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Sar-e Pul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Sar-e Pul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Sozma Qala actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”

Verzoekers betoog kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. De bij onderhavig verzoekschrift gevoegde informatie (krantenartikelen) ligt in dezelfde lijn als deze waarop bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de provincie Sar-e-Pul is gebaseerd en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de in het administratief dossier aanwezige informatie.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie in het rechtsplegingsdossier niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal er de verkeerde

conclusies uit zou hebben getrokken. Bijgevolg wordt de voorgaande veiligheidsanalyse van de provincie Sar-e-Pul door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat er voor burgers in de provincie Sar-e-Pul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Verzoekers betoog omtrent het ontbreken van een intern vluchtalternatief is gelet op wat voorafgaat niet relevant.

3.7. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend twintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF